

FLORIN IONUȚ NEGRU

Florin Ionuț Negru s-a născut la Suceava, pe 26 septembrie 1996, elev la Colegiul Național „Spiru Haret” din aceeași localitate, finalist al Festivalului Național de Arte pentru Liceeni (LicArt) 2013, a obținut Premiul „Revistei Române” la Festivalul-Concurs de literatură „Rezonanțe udeștene”, ediția a XIX-a, 2014.

monday morning

cafeaua vărsată pe podea dimineața la 5
nu trezește nimic
în dimineața asta chipul tău poartă tatuajul
ultimelor nopți
orașul ăsta te consumă prea mult
între coaste porți un trandafir negru
în dimineața asta
te gîndești dacă pescărușii se vor mai întoarce la țarm
hypnos pe străzi
paralizează ființe ușoare cu vise
suburbiile atrag bătrînețea
iar tu te întrebi dacă dai în aer toate podurile
ți-ar mai veni să pleci dacă plantele din apartamentul tău
vor supraviețui și fără surîsul tău dimineața
la ora 5 deschizi toate geamurile
și lași speranțele unei zile să se piardă
oricum cafeaua îți va da în foc
oricum ce mai contează
cînd pentru tine toate catedralele s-au prăbușit
sau au murit de moarte bună
oricum în dimineața asta închisorile și spitalele
sunt singurele locuri unde ai putea să fii.

surtcircuit

adesea te văd
printr-o peliculă de apă străvezie
mergînd legată la ochi
pînă cînd picioarele tale
lasă în urmă umbră
apoi te întorci
te dezlegi de frică
de impactul rece violent
de a fi tu într-o dimineață
în care după standardele tale ar fi numai bună
de a schimba orașul marea și oamenii
cu bătrîni îngrămădiți în baruri soft
cu muzica anilor 80/90 pe fundalul unei zile oarecare
veneale cu sînge nou, proaspăt
să trăiești nebunia pe propria piele
mai ales noaptea

zahărul din buzunarele cămășii
nu-mi ajunge să ridic o temelie
în fața urii
rămășițele unui arbore îți stau în pînțece
ca un ghimpe în coasta lui Adam

să ridicăm o scenă împreună
liniștii să i se pună un căluș în gură
doar știm să rănim oamenii acolo unde-i doare mai tare
între umbră și suflet.

nedefinit

beau vin fiert pe partea întunecată a pămîntului
aici bezna are gust de scorțișoară
și parisul e în linii mari
un soare lugubru pe o mare de asfalt
un oraș în care toate creioanele colorate s-au frînt
aici nu te pot auzi și nu te pot întîlni
nu-ți simt prezența cum o fiară își simte prada
constant și viu
te vreau aici
compusă din vase de sînge și praf
să petrecem împreună prima noapte în mormînt.

cucută vs absint

căscăm spre un cer care nu mai e de mult al nostru
durerea nu dă niciodată greș
iar momentele devin apoase
diluante și uitate
ca un nume pe zidul unei gări

cînd bătrînul cu vioara
ne-a cîntat nefericirea cu o notă mai jos
necromantului i s-a prevestit un nou război
de fapt încă o noapte cu oameni care dispar
underground

te văd cuprinsă
într-o menghină de lacrimi și sînge
cîntărești lumea între oameni și posibilitate
între ură și orgoliu
rănilor-ți supurează argint lichid
te pierzi între cadre
ca o ploaie densă care spală obrajii unei necunoscute
ca apa unei vase
în care florile s-au uscat demult
ca un muzeu vechi și prăfuit fără exponate
nu-ți mai rămîne să vezi decît
căzi sparte și flori călcate în picioare

ești un fluture gonit care are
nevoie de o lume întreagă la picioare
să subminezi luna.